

Вітер

Арсеній Тарковський

Душа моя вночі знайшла сліди нудьги.

А я любив подерту на шматки,
Посічену вітрами темноту,
І зорі, блимаючі на льоту
Над вересневими холодними садами,
І як метелики з останніми сльозами,
І на циганській масляній ріці
Хитливий міст, жіночі манівці
І хустка, що спадає над водою,
І руки ці, немов перед бідною.

Ввижається, вона була жива,
Жива тоді, але її слова
З вологих "Л" тепер не визначали
Ні щастя, ні бажань, ані печалі,
І більше думка не вражала їх
Як водиться на світі у живих.

Слова горіли, як під вітром свічі
І гаснули, неначе їм на плечі
Лягло все горе всіх часів. Ми поруч йшли,
Але гіркої як полин землі
Вона уже ногами не торкалась
Вона живою більше не здавалась.
Ім'я колись у неї ще було
І вітер вересовий у житло
Вдирався –
гуркотить замками,
І зачіпає чуб мені руками.

Переклад: Артур Сіренко